

RADY MIEJSKIEJ W MIŁOŚLAWIU

z dnia 3 stycznia 2019 r.

**w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargi
Rafała Sztuki wraz z odpowiedzią na skargę.**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. samorządzie gminnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 994 ze zm.) oraz art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 ze zm.) Rada Miejska uchwala, co następuje:

§ 1. Postanawia się przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargę z dnia 5 grudnia 2018 r. (data wpływu 5 grudnia 2018 r.) Rafała Sztuki na uchwałę nr XLVI/281/18 Rady Miejskiej w Miłosławiu z dnia 12 lipca 2018 roku w sprawie wyboru metody ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi oraz ustalenia wysokości tej opłaty od właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy, wraz z kopią zaskarżonej uchwały oraz odpowiedzią na skargę, nie uwzględniając jej zarzutów.

§ 2. Treść odpowiedzi na skargę o której mowa w § 1, zawiera załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Gminy.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Rady Miejskiej

David Strzelczyk
mgr Dawid Strzelczyk

U Z A S A D N I E N I E

DO UCHWAŁY IV/27/19

RADY MIEJSKIEJ W MIŁOSŁAWIU

z dnia 3 stycznia 2019 r.

**w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargi
Rafała Sztuki wraz z odpowiedzią na skargę.**

W dniu 5 grudnia 2018 r. Rafał Sztuka wniósł za pośrednictwem Gminy Miłosław w Miłosławiu skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu na uchwałę nr XLVI/281/18 Rady Miejskiej w Miłosławiu z dnia 12 lipca 2018 roku w sprawie wyboru metody ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi oraz ustalenia wysokości tej opłaty od właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy.

Zgodnie z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, organ, którego działanie jest przedmiotem skargi przekazuje skargę sądowi wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę w terminie 30 dni od dnia jej otrzymania. Organ w zakresie swojej właściwości może postanowić o jej uwzględnieniu, albo nie uwzględnić skargi. Rada Miejska w Miłosławiu nie uwzględniła skargi.

W świetle powyższego zasadne jest przyjęcie niniejszej uchwały i przekazanie skargi wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu.

Przewodniczący
Rady Miejskiej
Dawid Strzelczyk
mgr Dawid Strzelczyk

Miłosław, dnia 03.01.2019 r.

**WOJEWÓDZKI SĄD
ADMINISTRACYJNY
W POZNANIU**

ul. Ratajczaka 10/12
61-815 Poznań

SKARŻĄCY **Rafał Sztuka**

adres Skotniki 55, 62-320 Miłosław

ORGAN **Gmina Miłosław**

adres ul. Wrzesińska 19,
63-320 Miłosław

ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ

**Rafała Sztuki na uchwałę Nr XLVI/281/18 Rady Miejskiej w Miłosławiu z dnia 12 lipca 2018 r.
w sprawie wyboru metody ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi oraz
ustalenia wysokości tej opłaty od właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy**

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 ze zm.) w imieniu Gminy Miłosław, niniejszym składam odpowiedź na skargę Rafała Sztuki na uchwałę Nr XLVI/281/18 Rady Miejskiej w Miłosławiu z dnia 12 lipca 2018 r. w sprawie wyboru metody ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi oraz ustalenia wysokości tej opłaty od właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy (doręczoną w dniu 5 grudnia 2018 r.) wnosząc o:

- 1) odrzucenie skargi;
- 2) w przypadku nieuwzględniania wniosku zawartego w pkt 1) wnoszę o oddalenie skargi;
- 3) zasądzenie od Skarżącego na rzecz Organu kosztów postępowania według norm przepisanych.

UZASADNIENIE

I. Uwagi ogólne

Pismem z dnia 5 grudnia 2018 r. Skarżący wniósł skargę na Uchwałę nr XLVI/281/18 Rady Miejskiej w Miłosławiu z dnia 12 lipca 2018 r. w sprawie wyboru metody ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi oraz ustalenia wysokości tej opłaty od właścicieli nieruchomości na których zamieszkują mieszkańcy.

Zdaniem Organu zarzuty skargi są całkowicie nieuzasadnione, a skarga nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na przedstawioną poniżej argumentację.

II. Wniosek o odrzucenie skargi

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 58 § 1 pkt 5a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi *Sąd odrzuca skargę, jeżeli interes prawny lub uprawnienie wnoszącego skargę na uchwałę lub akt, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, nie zostały naruszone stosownie do wymagań przepisu szczególnego.*

Jak podkreśla się w doktrynie, „Sąd z urzędu odrzuci skargę na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej lub na inne akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, w których nie został wykazany przez skarżącego interes prawny i jego naruszenie przez zaskarżony akt. Badanie interesu prawnego i jego naruszenia zaskarżonym aktem następuje bowiem na wstępnym badaniu skargi.” (Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, red. dr hab. Przemysław Szustakiewicz, prof. dr hab. Andrzej Skoczylas, 2016, w: Legalis). Poniżej przedstawię argumenty uzasadniające odrzucenie skargi.

Zgodnie z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2018 r., poz. 994 ze zm.) prawo do zaskarżenia uchwały do sądu administracyjnego ma każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą podjętą przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej. Zatem podmiot wnoszący skargę musi wykazać istnienie interesu prawnego lub uprawnienia, a ponadto wykazać, że ten interes prawny lub to uprawnienie zostały naruszone przez uchwałę lub zarządzenie właściwego organu gminy. W niniejszej sprawie interes prawny Skarżącego nie tylko nie został naruszony, ale przede wszystkim w ogóle taki interes prawny po stronie Skarżącego nie istnieje.

Przedmiotem skargi jest Uchwała Nr XLVI/281/18 Rady Miejskiej w Miłosławiu z dnia 12 lipca 2018r. w sprawie wyboru metody ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi oraz ustalenia wysokości tej opłaty od właścicieli nieruchomości na których zamieszkują mieszkańcy.

Z treści skargi wynika jednoznacznie, że Skarżący domaga się prawa do zwolnienia z opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi lub ewentualnie preferencyjnego traktowania przy ustalaniu jej wysokości, powołując się na umowę cywilnoprawną zawartą dnia 26 czerwca 1992r. pomiędzy Zarządem Gminy Września, Zarządem Miasta i Gminy w Miłosławiu, Radą Sołecką wsi Skotniki oraz Wojewodą Poznańskim. W § 2 ust. 6 wspomnianej umowy zapisano prawo do nieodpłatnego przyjmowania odpadów od mieszkańców wsi Skotniki. Do nieodpłatnego przyjmowania odpadów od mieszkańców wsi Skotniki zobowiązał się Zarząd Gminy Września.

Dowód: umowa z dnia 26 czerwca 1992 r.

Skarżący powołuje się zatem na interes faktyczny wynikający z wyżej wspomnianej umowy cywilnoprawnej.

Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny, w wyroku z dnia 27 lipca 2017r., sygn. akt II OSK 2942/15, podstawą do wyprowadzenia interesu prawnego są przepisy prawa materialnego na mocy których w wyniku ich autorytatywnej konkretyzacji dokonuje organ ustalenia uprawnienia lub obowiązku jednostki.

W odniesieniu do istnienia interesu prawnego należy wskazać, że „Zagadnieniem legitymacji skargowej dwukrotnie zajmował się Trybunał Konstytucyjny, który w uzasadnieniu wyroków z dnia 4 listopada 2003 r., (sygn.SK 30/02, OTK ZU 8/A/2003/84) i z dnia 16 września 2008 r. (sygn. SK 76/06, OTK-A 2008/7/121) podzielił interpretację przyjmowaną przez sądy administracyjne, zgodnie z którą prawo do zaskarżania uchwał na podstawie art. 101 ust. 1 SamGminU przysługuje tym, którzy wykazą się konkretnym interesem prawnym wynikającym z określonej normy prawa materialnego. Źródłem interesu prawnego lub uprawnienia jest zawsze norma prawna ogólna i abstrakcyjna (akt normatywny) lub jednostkowa i konkretna (decyzja), mająca źródło w przepisach prawa materialnego. Podstawę legitymacji procesowej strony przy aktach normatywnych musi przy tym stanowić przepis prawa materialnego wskazujący na własne prawo (interes prawny) lub obowiązek podmiotu, które będą podlegać skonkretyzowaniu w następstwie podjęcia uchwały. Stwierdzenie istnienia interesu prawnego sprowadza się zatem do ustalenia związku o charakterze materialnoprawnym między obowiązującą normą, a sytuacją prawną konkretnego podmiotu. Jak podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 3 czerwca 1996 r., sygn. akt SA 74/96 (ONSA 1997/2/89), interes prawny podmiotu wnoszącego skargę do sądu przejawia się w tym, że podmiot ten działa bezpośrednio, we własnym imieniu i ma roszczenie o przyznanie uprawnienia lub zwolnienie z nałożonego obowiązku. (...)

Oceniając wystąpienie po stronie skarżącego interesu prawnego lub uprawnienia, naruszonego zaskarżoną uchwałą podkreślić trzeba, że musi być oceniane na płaszczyźnie materialnoprawnej i wymaga stwierdzenia związku między sferą indywidualnych praw i obowiązków strony skarżącej a zaskarżonym aktem.” (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 kwietnia 2017 r., sygn. II OSK 2039/15).

Ponadto, jak już wyżej wskazano, legitymacja do wniesienia skargi na uchwałę przysługuje nie tylko temu podmiotowi, który ma interes prawny, ale przede wszystkim podmiotowi, którego interes prawny został przez uchwałę naruszony.

Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie: „Naruszenia interesu prawnego nie można utożsamiać z subiektywnym przekonaniem danej osoby o tym, że jakiś stan faktyczny jest dla niej niekorzystny, lecz konieczne jest odwołanie się do konkretnego przepisu prawa materialnego pozwalającego zakwalifikować interes danego podmiotu jako interes prawny. "Interes prawny" w rozstrzygnięciu sprawy administracyjnej określany jest jako kwalifikowany interes faktyczny, tj. nie

tylko interes rozumiany jako zainteresowanie podmiotu co do danego rozstrzygnięcia administracyjnego (interes faktyczny), ale również materialnoprawna podstawa tego zainteresowania wywodzona z prawa administracyjnego” (wyrok WSA w Krakowie z dnia 28 maja 2010r II SA / Kr 105/10).

Zaskarżona Uchwała została podjęta między innymi na podstawie art. 6k ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2018 r. poz. 1454 ze zm.).

Wymieniony przepis konstruuje obowiązek rady gminy polegający na konieczności dokonania wyboru metody ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi spośród metod określonych w art. 6j ust. 1 i 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz ustaleniu stawek takiej opłaty.

Ponadto art 6h ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nakłada na właścicieli nieruchomości na których zamieszkują mieszkańcy obowiązek ponoszenia na rzecz właściwej gminy opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi.

Wypełniając wyżej opisany obowiązek, rada gminy związana jest regulacjami ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, w tym między innymi art. 6j czy art. 6r, które określają sposób obliczania opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi oraz zasady jej wykorzystania przez gminę.

Przenosząc powyższe rozważania na stan faktyczny niniejszej sprawy wskazuję, iż aby wykazać że zaskarżona Uchwała narusza interes prawny lub uprawnienie Skarżącego, winien on wskazać stosowny przepis prawa materialnego (nie postanowienie umowy) który mu takie uprawnienie przyznaje.

Jest bezsporne, że Skarżący wywodzi iż posiada uprawnienie do ulgi w opłacie za gospodarowanie odpadami komunalnym, a uprawnienie to wywodzi z umowy z dnia 26 czerwca 1992r. zawartej pomiędzy Zarządem Gminy Września, Zarządem Miasta i Gminy w Miłosławiu, Radą Sołecką wsi Skotniki oraz Wojewodą Poznańskim.

Wskazać należy, że nie ma w obowiązującym systemie prawa administracyjnego materialnego przepisu przyznającego właścicielowi nieruchomości położonej na terenie sołectwa prawa do ulgi w opłacie za gospodarowanie odpadami komunalnymi, z tytułu położenia nieruchomości w obrębie konkretnego sołectwa.

Nie wystarczy, tak jak to uczynił Skarżący, powoływać się, że uchwała pozbawia go konkretnych praw i uprawnień jakie istniały w dacie wejścia w życie zaskarżonej uchwały. Skarżący winien wskazać konkretny przepis prawa materialnego (administracyjnego) na który się powołuje.

Jako że Skarżący nie posiada interesu prawnego ani uprawnienia, jego interes prawny czy uprawnienie nie mogło zostać naruszone.

III. Wniosek o oddalenie skargi z uwagi na bezzasadność zarzutów podniesionych w skardze

Na wypadek, gdyby Sąd podzielił stanowisko Skarżącego o istnieniu i naruszeniu jego interesu prawnego przez zaskarżoną uchwałę, wskazuję, że samo stwierdzenie przez Sąd istnienia interesu prawnego Skarżącego i jego naruszenia nie przesądza o konieczności uwzględniania skargi przez Sąd. Aby uwzględnienie skargi było możliwe, organ wydający Uchwałę, musiałby naruszyć prawo, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie wskazał, że: *„Należy też zauważyć, iż samo stwierdzenie naruszenia interesu prawnego nie uzasadnia jeszcze uwzględniania skargi i wyeliminowania skarżonego aktu z obrotu prawnego. Uzasadnia je dopiero jednoczesne stwierdzenie naruszenia prawa przez organ wydający skarżoną uchwałę.”* (wyrok WSA w Szczecinie z dnia 15 stycznia 2015 r., sygn. II SA/Sz 973/14). Poniżej przedstawiam argumenty dotyczące poszczególnych zarzutów podniesionych przez Skarżącego w celu wykazania, że nie doszło do naruszenia prawa.

IV. Zarzut naruszenia art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

Zgodnie z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej *Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa*. Skarżący nie uzasadnił w żaden sposób zarzutu naruszenia art. 7 Konstytucji, ograniczył się jedynie do jego sformułowania. Jak podkreśla się w doktrynie, *„Nakaz działania na podstawie i w granicach prawa ma charakter reguły nieprzewidującej żadnych wyjątków. Statuuje on też domniemanie takiego działania. Domniemywa się, że organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa.”* (Konstytucja RP. Tom I. Komentarz do art. 1–86, red. prof. dr hab. Marek Safjan, dr hab. Leszek Bosek, 2016, w: Legalis). Póki więc domniemanie działania na podstawie i w granicach prawa nie zostanie obalone, należy przyjmować, że organ działał na podstawie i w granicach prawa.

V. Zarzut naruszenia art. 238 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego

Zaskarżona Uchwała nie narusza art. 238 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 238 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego dotyczy skargi na zaniechanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw, uregulowanej w przepisach wymienionego Kodeksu i rozpatrywanej przez właściwy organ administracji. Skargę na Uchwałę Nr XLVI/281/18 Rady Miejskiej w Miłosławiu rozpatruje właściwy Sąd. Przedmiotem

niniejszego postępowania jest Uchwała Rady Miejskiej z dnia 12 lipca 2018r. a nie odpowiedź Rady Miejskiej w Miłosławiu z dnia 21 sierpnia 2018r. Zarzut naruszenia art. 238 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego jest zatem chybiony w niniejszej sprawie. Zaskarżona Uchwała nie jest Uchwałą rozpatrującą skargę na działalność Rady Miejskiej w Miłosławiu. Powyższy zarzut mógłby ewentualnie zostać podniesiony w stosunku do uchwały właściwego organu rozpatrującego skargę na działalność Rady Miejskiej.

Zaskarżona Uchwała zawiera szerokie i wyczerpujące uzasadnienie z którego, zdaniem Organu, jej adresaci mogą czerpać pełną i uzasadnioną przepisami wiedzę o ich sytuacji prawnej. Uzasadnienie zawiera wyjaśnienie motywów jakie stały za przyjęciem określonych w Uchwale rozwiązań, w tym powodów nie przyznania ulgi w opłacie mieszkańcom wsi Skotniki. Odzwierciedla i prezentuje proces stosowania prawa.

Między innymi w uzasadnieniu zaskarżonej Uchwały zostało podniesione, że „Na podstawie art 6 h ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, mieszkańcy nieruchomości na których zamieszkują mieszkańcy mają obowiązek ponosić na rzecz właściwej gminy opłatę za gospodarowanie odpadami komunalnymi. W art 6i ust. 1 ustawodawca postanowił, że obowiązek ten powstaje z chwilą zamieszkania mieszkańca na terenie nieruchomości.

Jako świadczenie pieniężne na rzecz jednostki samorządu terytorialnego, którego obowiązek ponoszenia wynika wprost z przepisów ustawy, opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi jest bez wątpienia daniną publiczną, o której mowa w art. 5 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077), a także opłatą lokalną, o której mowa w art. 168 Konstytucji. Przedmiotowa opłata stanowi bezzwrotny ciężar pieniężny, którego egzekucja zabezpieczona jest przymusem państwowym. Pobierana jest ona przy tym na realizację ustawowo określonych celów.

Nie ma możliwości zniesienia obowiązku ustalonego ustawą w drodze czynności cywilnoprawnej.

Umowa na którą powołuje się Skarżący ma niewątpliwie charakter cywilnoprawny. Wysypisko o którym mowa w umowie jest położone na terenie Gminy Września. Zobowiązanie do nieodpłatnego przejmowania odpadów od mieszkańców wsi Skotniki zaciągnęła Gmina Września a nie Gmina Miłosław.

Absolutnie nie można zgodzić się z twierdzeniem, że podstawą prawną pod podjęciem uchwały może być jakakolwiek umowa cywilnoprawna.

Obowiązek ponoszenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi nakłada ustawodawca.”

Wyżej wymienione stanowisko Organ podtrzymuje w odpowiedzi na skargę.

Jak wyżej wykazano, Rada Miejska w Miłosławiu podejmując zaskarżoną Uchwałą działała na podstawie i w granicach upoważnienia ustawowego a uzasadnienie zaskarżonej Uchwały wyczerpująco wyjaśniało powody i motywy jej podjęcia. Nie jest prawdą, że uzasadnienie nie

zawierało pełnej i wyczerpującej informacji co do istniejącego stanu prawnego oraz obowiązywania umowy cywilnoprawnej z dnia 26.06.1992r.

Uzasadnienie zarzutów skargi świadczy o tym, że Skarżący niedokładnie zapoznał się z treścią i uzasadnieniem zaskarżonej Uchwały.

Nie zgadzam się z twierdzeniem Skarżącego, że zaskarżona Uchwała nie zawiera pełnej umotywowanej informacji co do stanu prawnego będącego podstawą jej podjęcia, stanowiska Organu co do obowiązywania umowy cywilnoprawnej z dnia 26 czerwca 1992r., powodów nie przyznania mieszkańcom sołectwa Skotniki ulgi w opłacie.

Uchwała zawiera ekonomiczne uzasadnienie kalkulacji stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi.

VI. Zarzut naruszenia art. 6c ust. 1, art. 6k ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Podniesiony przez Skarżącego zarzut naruszenia art. 6c ust. 1 oraz art. 6k ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach również nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach *Gminy są obowiązane do zorganizowania odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy.* Gmina Miłosław organizuje odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości na których zamieszkują mieszkańcy, zatem bezzasadny jest podnoszony przez Skarżącego zarzut.

Zgodnie natomiast z art. 6k ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, *Rada gminy, określając stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, bierze pod uwagę:*

- 1) liczbę mieszkańców zamieszkujących daną gminę;*
- 2) ilość wytwarzanych na terenie gminy odpadów komunalnych;*
- 3) koszty funkcjonowania systemu gospodarowania odpadami komunalnymi, o których mowa w art. 6r ust. 2-2b i 2d;*
- 4) przypadki, w których właściciele nieruchomości wytwarzają odpady nieregularnie, w szczególności to, że na niektórych nieruchomościach odpady komunalne powstają sezonowo.*

Uzasadnienie zaskarżonej uchwały odnosi się do ilości mieszkańców zamieszkujących Gminę Miłosław, ilości wytwarzanych na terenie Gminy Miłosław odpadów komunalnych, kosztów funkcjonowania systemu na jednego mieszkańca, zatem również ten zarzut podnoszony przez Skarżącego jest bezzasadny.

VII. Zarzut naruszenia art. 6j ust. 2a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Uzasadnienie Uchwały zawiera wyjaśnienie powodów przyjęcia wskazanej w uchwale metody ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. W ocenie Organu metoda ta w sposób sprawiedliwy rozkłada koszty funkcjonowania systemu zbierania odpadów komunalnych. W uzasadnieniu zaskarżonej Uchwały wskazano również, że nie ma podstaw do stosowania ulgowej opłaty dla mieszkańców wsi Skotniki, kosztem pozostałych mieszkańców gminy.

Nie można zatem zgodzić się z zarzutem, że zaskarżona Uchwała nie wyjaśnia powodów nie skorzystania przez Radę z możliwości zróżnicowania stawek w oparciu o art. 6j ust. 2a ustawy o czystości i porządku w gminach i obniżenia tym sposobem stawki dla mieszkańców sołectwa Skotniki.

VIII. Zarzut braku konsultacji społecznej projektu aktu prawa miejscowego i zamieszczenia do publicznej wiadomości projektu zaskarżonej Uchwały

Co do zarzutu braku konsultacji społecznych podnoszę, że nie ma przepisu który nakładałby na Radę Gminy obligatoryjny obowiązek przeprowadzenia konsultacji w zakresie objętym regulacjami zaskarżonej Uchwały. Ponadto mieszkańcy wsi Skotniki przedstawiali swoje stanowisko wielokrotnie, od kilku lat na komisjach i sesjach Rady Miejskiej w Miłosławiu których przedmiotem obrad była opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi.

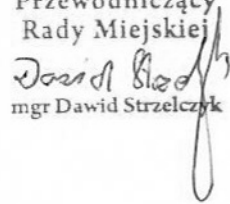
Zarówno radni jak i mieszkańcy sołectwa Skotniki znali zatem wzajemnie swoje stanowiska.

Mając na uwadze powyższe twierdzę, że zarzuty skargi są całkowicie nieuzasadnione, w związku z czym wnoszę jak we wnioskach odpowiedzi na skargę.

Załączniki:

1. Zaświadczenie Miejskiej Komisji Wyborczej o wyborze Burmistrza Gminy Miłosław;
2. Skarga z załącznikami;
3. Odpis odpowiedzi na skargę wraz z załącznikami;
4. Uchwała nr IV/27/19 Rady Miejskiej w Miłosławiu z dnia 3 stycznia 2019r w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargi Sołectwa Skotniki wraz z odpowiedzią na skargę.

5. Uchwała Nr XLVI/281/18 Rady Miejskiej w Miłosławiu z dnia 12 lipca 2018 r. w sprawie wyboru metody ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi oraz ustalenia wysokości tej opłaty od właścicieli nieruchomości na których zamieszkują mieszkańcy;
6. Umowa z dnia 26 czerwca 1992 r.

Przewodniczący
Rady Miejskiej

mgr Dawid Strzelczyk